

SOMMARKATTER OCH ANDRA OÖNSKADE.

Det är augusti och familjen packar bilen för färden till stan. Sommaren har varit lång och härlig. Barnen är brunbrända och friska och har fått stifta bekantskap med hav och bad, fiske och alla djuren på landet. Mamma och pappa har deklarerat att det är bättre för Oskar att stanna kvar på landet än att följa med till stan, där han skulle löpa risk att bli överkörd eller anfallen av hundarna i parken. Landet är hans hem och man har satt ut en försvarlig mängd kattmat till honom och lovat att man skall titta till honom om två veckor, då pappa ändå skall på tjänsteärende åt det här hållet. Familjen åker efter att Oskar vederbörligen blivit kramad och klappad av barnen.

Två veckor senare kommer pappan i familjen till sommarstugan igen. Kattmaten är uppäten så Oskar finns nog i närheten. Att det är igelkott, räv och grävling som ätit upp maten, det ser inte pappan. Inte heller vet han, när han fyller på ny kattmat, att Oskar redan är 7 km från sommarstugan och inte alls i den kondition, som han lämnades. Oskar är fördriven av de katter som redan har sina revir eller hemområden runt sommarstugan. Det har börjat klia i ena örat och han har redan kliat hål flera gånger. Han är ständigt hungrig, men lyckas då och då ta någon oerfaren sork. Han är nu 4,5 månader gammal och ännu inte könsmogen. Vid juletid kommer han att vara könsmogen, men så blir det inte för honom eller huvuddelen av hans gelikar. När höstens fåglar dragit iväg och temperaturen sjunkit, så har födan minskat ytterligare och till slut rullade Oskar ihop sig under ett uthus och föll i evig befriande sömn. De sista veckorna hade varit en enda hungerspårs och den förr fina pälsen var nu full av små vita kvalster, som rörde sig på hårstråna och det lilla jakten gav åts snabbt upp av de många spolmaskarna i tarmen. Alla såren efter katter som hade jagat iväg honom hade ännu inte läkt och det brutna benet efter trafikolyckan plågade nu honom inte längre.

Men familjen sitter i lägenheten i stan och äter av ett dignande julbord och i vardagsrummet tindrar ljusen i julgranen. Pappa har varit nere vid sommarstugan och lagt mat flera gånger och nu till jul har man lagt dit lite extra, men det får räven ensam glädja sig åt. Både igelkotten och grävlingen har sedan länge gått i vinterdvala resp. vintersömn.

Det är inte bara katter som råkar illa ut i dagens samhälle. Hundar släpps vind för våg i semestertider för att inte vara ett hinder för semesterresan utomlands. Inom 20 år kommer vi troligen att ha samma hundproblem i Malmö som i de flesta ickeskandinaviska städer. Sedan är vi tillbaka, där vi startade för över 100 år sedan, för att få en bättre hundhållning i landet. Det är konstigt att våra husdjur inte har större värde för oss än att de får fara illa. Det värsta är att många som låter dem göra detta ändå slår sig för bröstet och anser sig vara djurvänner. Man vill istället för avlivning ge djuret en **CHANS**. En chans till vaddå? En långsam död? **Tar man hand om ett djur, så har man ett ansvar under hela dess livstid.**

I markerna finner man allt mera ofta spåren efter folks missriktade djurvänlighet. Rödörönsköldpaddor dumpas vid dammar i naturen, när de börjar bli för stora för akvariet. Ibland klarar de vintern genom att ligga på dammbotten och bryta ned sina näringsreserver. Vår vinter är längre än den i Florida eller Mellanamerika och många djur omkommer under senvintern eller sedan de just gått ur kölddvalan. De flesta far mycket illa. Några få klara sig över milda vintrar. De flesta dör redan första vintern.

Även ormar frisläpps. Strumpebandssnokar från Nordamerika har etablerat sig i Västsverige, men alla andra utsläppta kräl- och groddjur har så vitt vi vet dött senast under deras första vinter.

Vackert färgade undulater, nymfparakiter och andra burfåglar blir sällan långlivade i naturen. Sparvhöken ser snabbt vad de går för och kvar blir bara en fjäderhög. De parakiter och papegojor som gjort sträckförsök från Nabben i Falsterbo tycks aldrig lyckas ta sig över Sundet.

Tamkaninerna som lever i vilt i vissa städer som Stockholm är de få som verkligen lyckats att överleva katter, hundar, trafik, rävar och grävlingar samt kommunala jägare. De lever under knapphetens stjärna under vintern och många dör. De som är kvar får nya kullar som utsätts för samma faror som sina föräldrar. I Malmö är de inte lika lyckosamma. Här finns vildkaniner och bland dem grasserar alltid myxomatosen, kaninpesten, från Sydamerika, som med jämna mellanrum blossar upp och dödar alla som inte har någon god motståndskraft mot åkomman. De utsläppta tamkaninerna brukar vara de första att drabbas. Bindväven runt ögonen svullnar tills de inte kan se att finna föda eller vägen hem. Febern i kroppen gör att de mår mycket dåligt. Kanske tar en hund under rastning dem eller utekatten. Det blir i båda fallen en snabbare död än genom sjukdomen.

Ett eller annat av de djur, som får klara sig på egen hand i en hård värld, lyckas finna en ny "huse" eller "matte" som tar alvarligare på sin uppgift som djurägare. Dessa få djur får det så bra som de redan från början förtjänat. Men med tanke på hur det vanligtvis går för våra lämnade, förrymda eller utkastade husdjur, så bör Du tänka Dig för mer än en gång innan Du skaffar ett djur till familjens tjatande barn. Det är visserligen nyttigt för barn att lära sig umgås med djur, men man måste också lära dem rätt inställning till liv och att visa ansvar för de varelser som finns i deras omvårdnad vare sig det gäller djur idag eller egna barn imorgon. **Barn lär av sina föräldrar, inte bara av vad de säger utan framförallt av hur de gör. Skaffa inte Ditt barn ett djur i sommar om Du inte själv är villig att ta hand om det under ofta många år.**

Katten kan bli över 18 år, rödöronsköldpaddan 30, hunden 15 och undulaterna nära 20.

Jan-Åke Hillarp
Djurskyddet Malmö